

Gemeente van Jezus onze Heer.

Wie is jouw naaste, vraagt Jezus?

Meestal kunnen we wel een antwoord bedenken op die vraag.

Onze naasten, dat zijn bij voorbeeld de zieken, de kwetsbaren, de armen of de slachtoffers van onrecht, geweld of honger.

Maar stel dat Jezus zou vragen: Wie is jouw vreemdeling?

Weten we dan een antwoord?

Wie is mijn vreemdeling?

Het eerste waar wij aan denken dat zijn: Allochtonen.

En dat is ook een populair antwoord,

Want onze maatschappij is verwickeld in een verhit debat over integratie.

De een zegt: De integratie van allochtonen is een falicante mislukking.

Anderen noemen de successen die we behaald hebben in Nederland,
maar echt tevreden worden we er niet van.

Werelddiaconaat betekent, dat wij onze ogen dwingen om verder te kijken dan we normaliter doen.

En daarbij laten WIJ ons inspireren door woorden uit Leviticus, over hoe Israel zich dient te gedragen tegenover zogenaamde vreemdelingen.

De integratie was destijds in Israel ook een gevoelige zaak.

Het liefst hield men buitenlanders buiten de deur, vanwege hun negatieve invloeden op het geloof van israel.

Israel zag het als haar opdracht om haar godsdienst rein en zuiver te houden en te beschermen tegen vervuiling uit andere culturen.

Je mag het eigenlijk niet hardop zeggen, maar het volk Israel was in principe erg onvriendelijk tegenover vreemdelingen.

Soms hadden ze daar goede redenen voor, bijvoorbeeld als het volk weer eens bedreigd werd met geweld.

Maar toch....

Dit alles is waarschijnlijk de reden dat de bijbel zovaak het thema vreemdelingen aansnijdt.

Torah, profeten en ook Nieuwe testament wijzen vele malen op de verantwoordelijkheid die de kinderen van God hebben tegenover vreemdelingen en ontheemden.

Israel toen, en Nederland nu.

Eigenlijk is er niet zoveel verschil.

En als je dan de Nederlander vraagt, wat ze het liefst zouden willen dan zeggen we stilletjes dat we eigenlijk het liefst zo weinig mogelijk buitenlanders in ons kleine landje willen, want dat brengt alleen maar onrust en criminaliteit, het kost ons handen vol geld en ze passen zich toch niet aan.

Dit mag je eigenlijk ook niet zeggen, maar we denken het wel.

Zo dachten ook de Israelieten in het zuiden in Juda.

Het heilige land wa destijds verdeeld geraakt in twee rijken. Israel in het noorden en Juda in het zuiden. En in Juda dachten ze: Die Israëlieten uit het noorden, die moeten daar maar mooi blijven.

Maar toen werd Juda opd e proef gesteld.
Het noordelijke Israel werd onder de voet gelopen door het leger van Assyrie en duizenden burgers vluchten naar het zuiden, naar Juda.

Stel je voor: België wordt onder de voet gelopen door het franse leger en horden Belgen vluchten naar Nederland.

Wees eerlijk: Daar zitten wij niet echt op te wachten.

Nou, zo dachten ze in Juda destijds ook: Daar zitten we niet op te wachten.

Nee we zitten er niet op te wachten.

Maar dan spreekt God bij monde van de Torah:

“Vreemdelingen die bij u wonen hebben dezelfde rechten als een geboren Israëliet. Gij moet hen beminnen als uzelf, want gij zijt zelf vreemdeling geweest in Egypte. Ik de Heer, ben jouw God!”

Nou, ga daar maar aan staan!!

De vreemdeling moet je beminnen als jezelf.

Ze hebben precies dezelfde rechten als jij.

Nou regering in Den Haag, ga daar maar aan staan!

Dezelfde rechten!?

Wie is onze vreemdeling, gemeente?

Zijn er eigenlijk wel vreemdelingen in Wirdum?

Zijn er allochtonen in Wirdum?

Niet zoveel denk ik...

Maar hier in Wirdum wonen wel heel veel vreemdelingen.

Denk maar eens na.

Er zijn vast mensen in het dorp, die je totaal niet kent, en waar je ook geen gesprekje mee zou beginnen, dat zijn vreemdelingen.

Er wonen hier vast ook mensen, die totaal in een isolement leven; sommigen door eigen keuze, anderen in de steek gelaten, of door omstnadigheden gedwongen. Dat zijn ook vreemdelingen.

Misschien is het wel je eigen man of vrouw of je kind die een vreemdeling voor je is geworden.

Hoe goed ben je eigenlijk met je familie?

Misschien is er wel een broer of zus waar je je totaal van hebt vervreemd.

Het zijn allemaal vreemdelingen.

En wat is dan onze opdracht als gemeente van Christus?

Waarin onderscheiden wij ons dan van anderen?

Durven wij de opdracht van de bijbel aan, dat in principe alle mensen dezelfde rechten hebben?

En durven we ook vanuit dat principe te handelen?

Durven wij werkelijk actief bezig te zijn met dorpsgenoten, die geïsoleerd zijn geraakt, de vreemdeling in ons midden?

Want zover gaat onze opdracht, gemeente.

Van ons wordt naast mooie woorden, ook actie gevraagd als het gaat om een menswaardig bestaan voor allen in onze gemeenschap.

Nee, daar zitten wij niet echt op te wachten.

En dat wachten, dat is nou juist ons probleem.

Wij zitten veel te veel af te wachten.

Dat is met heel veel dingen zo.

Wij wachten af totdat de noden en problemen van anderen naar ons toe komen, en dan doen we er misschien iets aan.

Wij wachten af totdat bepaalde moeilijkheden of handicaps of levenskeuzes zich aan ons opdringen en pas dan denken we er eens over na.

Maar als je naar Jezus kijkt, dan zie je dat Hij nooit afwacht, maar dat hij steeds naar de noden en vragen van mensen toegaat. Hij begroet als het ware de levensvragen, Hij zoekt de allochtoon op, Hij beweegt zich naar de mensen toe. Hij wacht niet af...

Hier ligt onze wereldddiaconale taak als kerk in eigen dorp, gemeente.

Wij mogen ons, in alle bescheidenheid, onderscheiden van anderen, door actief contact te leggen met de nu nog vreemdeling in ons midden.

Of dat nu een allochtoon is, of een asociale, of een geïsoleerde eenzame of dat hoortje aan de rand van het dorp, of die teruggetrokken oudere.

Wij moeten niet op hen gaan zitten wachten als kerk.

Nee wij mogen hen opzoeken en begroeten en welkom heten.

Misschien denk je nu wel aan iemand in de straat, of misschien denk je aan je partner of je kind waar je van vervreemd bent geraakt.

Open je hart opnieuw voor hen, bemin hen als jezelf, ze hebben dezelfde mensenrechten als jij.

Voor God is ieder mensenkind gelijkwaardig.

Wij moeten mensen leren kennen, iedere dag weer, want wij zijn door God gekend.

Wie is mij vreemdeling?

Het kan iedereen zijn.

Voor mij is het de dakloze die dagelijks rond mijn voordeur struint.

Ik mag mijzelf overwinnen en in beweging komen naar deze medemens toe.

Zodat een vreemdeling een naaste wordt.

En waarom deze opdracht?

Omdat wij allen vreemdelingen zijn, of vreemdeling of vervreemd kunnen worden, maar door God gekend.

“Dan is de vreemdelingschap vergeten!

Want wij zijn door God gekend.

Wat een voorrecht gemeente.

Laten we dan proberen werk te maken van deze opdracht, deze goddelijke opdracht.

Het is niet makkelijk, maar laten we de uitdaging maar aangaan.

Maak de komende week nog plannen als kerkgemeente, om werkelijk contact te leggen met hen die eenzaam of geïsoleerd in dit dorp wonen.

Doe het met liefde, doe het desnoods voorzichtig.

Verzin een list om contact te leggen.

Ga collecteren langs de deuren voor ene goed doel, en maak een praatje met een vreemdeling in je midden.

Bel aan, vertel wie je bent, vertel dat je bij de kerk hoort, vraag hoe het is met hen, en zeg dat je nog eens weer komt.

Werelddiaconaat is onmisbaar.

Met ons geld bereiken we de hele wereld en helpen we de noden van mensen ver weg te verlichten.

Maar zelf in actie komen dat kan dichtbij huis.

Ga niet zitten wachten op de noden in je eigen dorp.

Nee, maar een plan als kerk, hoe voor mijn part eens een onderzoek of er mensen zijn in Wirdum die de thuiszorg hebben afgezegd, omdat ze dat niet meer kunnen betalen. Probeer achter de noden van de medemens te komen. En probeer er iets aan te doen.

Maar ga niet zitten wachten, want dan vervreemdt je van jezelf, dan vervreemdt je van het leven en uiteindelijk vervreemdt je dan van God.

Je naaste liefhebben als jezelf is meer waard dan al je gebeden bij elkaar opgeteld, zei Jezus.

Het is een waar woord. Het is het woord van de Heer.

Ga daar maar aan staan!

AMEN

Kvriegebed

Barmhartige God,
Tot U bidden wij vanmorgen
voor medemensen die het etiket vreemdeling opgeplakt krijgen.

Grote stromen vluchtelingen
Mensen van diverse culturen en godsdiensten
Maar ook mensen dichtbij
die van elkaar vervreemd zijn geraakt,
ook vreemdelingen.

Wij bidden goede God,
dat vreemdelingen als vrienden begroet zullen worden
in onze Nederlandse samenleving
en niet langer vreemdeling hoeven te heten.

Wij bidden om uw liefde en ontferming
over het werk van het hoge commissariaat voor de vluchtelingen.
Uw liefde en ontferming voor Rode Kruis en halve Maan en
Artsen zonder Grenzen en memisa en al die andere organisaties
die vreedzaam strijden tegen vijandschap, uitputting en vervreemding.

Wij bidden om uw liefde en ontferming
voor minister Verdonk,
dat zij waarlijk rechtvaardige besluiten zal nemen
en dat onze regering onze bijbelse principes niet verkwanseld.

Wij bidden om uw liefde en ontferming
voor zogenaamde vreemdelingen
die al jaren bij ons zijn, voor hun kinderen bidden wij.

Laat vriendschap en respect
het zaad vormen waaruit wij dagelijks onze samenleving bouwen.

Heer ontferm U
Christus ontferm U
Heer ontferm U

AMEN